

DE INWIJDING VAN DE GEEST

15 januari 1954

Goedenavond vrienden.

Aan het begin van deze bijeenkomst maak ik u, zoals gebruikelijk, er nogmaals op attent dat het voor ons onmogelijk is op enigerlei wijze te beweren of te bevestigen dat wij de absolute waarheid kennen. Wij trachten haar te vinden, maar wij kennen haar niet, zeker niet in haar geheel. Ten tweede zou ik u erop willen wijzen dat wij, evenals u, wel eens een fout kunnen maken en dat onze persoonlijke inzichten veel af, of toe kunnen doen aan de wijze waarop wij een bepaald probleem bezien. De hoofdlijnen zijn natuurlijk in de zin van de Orde en blijven dat, maar het bijwerk, de details, zal ieder van ons naar zijn eigen zienswijze en smaak belichten. Ook daarmee dient u rekening te houden. U zult dus niet kunnen zeggen: er wordt mij nu een eeuwige waarheid zonder meer opgeleefd en dit alleen is waar en verder niets. U zult hoogstens kunnen zeggen: kijk, hier heb ik een nieuw, voor mij nog niet platgetreden denkspoor gevonden, hier heb ik iets gevonden dat het mij mogelijk maakt om mijn eigen meningen en opinies te herzien en eens te vergelijken met die van wezens uit een andere wereld. Ik hoop dat dit voor u allen duidelijk is.

En nu wil ik dan graag een ogenblik verder gaan met een onderwerp waar ik ook de vorige week reeds met u over heb gesproken. Ik ben met u bezig geweest over de geest en ik heb getracht u aan te tonen dat die geest toch werkelijk in ons leeft en dat wij zekere behoeften hebben om ook geestelijk bepaalde krachten tot ons te trekken, bepaalde bewustwording te beleven. Nu zijn er natuurlijk zeer veel methoden volgens welke men de geest kan ontwikkelen of trachten te ontwikkelen. Dit loopt van de meest primitieve geheugenproeven af tot de meest ingewikkelde leefregels toe. U zult het met mij eens zijn, dat over het algemeen de overdrijving zeer sterk op de voorgrond komt bij diegenen die denken langs één alleen zaligmakende weg te kunnen bereiken dat hun geest bevrijd wordt van al de stoffelijke banden en daardoor gevoeliger wordt voor die ervaringen die bij de wereld van de geest behoren.

Ik wil trachten nu een ogenblik dan, u een inzicht te geven in de inwijding van de geest. Het is begrijpelijk dat, zoals ieder die begint te leren eerst de lagere klassen doorlopen moet, ook de geest die woont in een lichaam, bepaalde proeven moet doorstaan. Nu kunnen deze proeven moeilijk liggen op het terrein van handwerk of van zuiver wereldse kennis, waar deze gebieden uiteindelijk met het wezen van de geest weinig uit te staan hebben. Toch wordt ieder van u – sommigen van u weten dat, anderen begrijpen dat nog niet - regelmatig onderworpen aan een proef die speciaal voor de geest bestemd is. Telkens weer wil men trachten uw geest op te voeren. De eenvoudige proeven zijn allereerst proeven van zelfbeschouwing. Hier betekent dus de geestelijke proef niet een beheersing, maar indien u driftig bent of indien u verdrietig bent, ziet u zichzelf. U kunt ineens koud, alsof u buiten uzelf staat, analyseren waarom u zo doet en u kunt het redelijke of onredelijke daarvan plotseling zuiver inzien. Dat is meestal een vliedend ogenblik. Men heeft u hiermee gegeven een inzicht in de mogelijkheid om uzelf te zien, niet als het enige middelpunt van al dat er bestaat, iets wat uit de aard van ons aller wezen voor ons een gebruikelijke wijze van wereldbeschouwing is, maar als iets apart, iets wat tussen al die andere dingen thuishoort en dat qua ervaring en beleving geen recht heeft om met enigerlei nadruk, met bijzondere voorzichtigheid behandeld te worden.

Kijk, als u dat heeft beleefd dan heeft u de eerste stap meegemaakt, want hiermee is u een wapen in de hand gegeven tegen uzelf, d.w.z. tegen dat deel van uzelf dat voor uw geest zo schadelijk is. Maakt u daarvan gebruik, dan zult u zichzelf gaan analyseren. En nu doet u dat vooral niet op de wijze waarop sommige mensen, die jammer genoeg kennis hebben gekregen van de grondbegrippen der psychologie, dat doen. Die gaan alles terugvoeren op de dienstmeid van tante Ka, en als dat niet lukt dan is het een droom of die donkere zolder ergens in haar jeugdijaren. Dat is natuurlijk dwaasheid. Er wordt helemaal niet van u gevraagd bij deze inwijding, dat u uw lichamelijke motieven en de oorzaken van bepaalde drijfveren

verklaart, maar er wordt wel gevraagd dat u zuiver inziet hoe u uw eigen situatie zou beschouwen wanneer u een andere, niet antipathiek maar ook niet sympathiek gestemde medemens zou zijn, meer niet. En dan wordt er verder van u gevraagd dat u uw eigen gedrag dan in overeenstemming brengt met wat volgens dat, van buiten als het ware waargenomene, redelijk zou zijn. Als u overmatig verdrietig bent of overmatig berouwvol of overmatig vreugdig, dan bekijkt u het van buiten uit en dan zegt u: hé, eigenlijk klopt er iets niet. Het neemt niets weg van uw vreugde, het neemt niets weg van uw leed. Stel u dat niet voor en in het begin zeer zeker niet, maar het geeft u wel de mogelijkheid te zeggen: dus mag ik van de buitenwereld niet verlangen dat ze mij verstaat zoals ik mij op het ogenblik voel. Maar ik mag alleen van haar verlangen dat ze mij begrijpt zoals de omstandigheden rechtvaardigen, zover als haar inzichten en kennis reikt.

Heeft u geleerd dit toe te passen - wat, tussen twee haakjes, tevens een begin is van de ware verdraagzaamheid - dan zult u alras een tweede beproeving krijgen. Het gaat u een tijd voor de wind, het loopt u mee, en ineens, alsof het met een mes is afgesneden dat geluk, blijft alles staan. Niets lukt meer, alles loopt tegen. U moet dan beseffen dat u noch op dit geluk noch op dit ongeluk enigerlei recht hebt, dat u het op enigerlei wijze verdiend heeft in de zin van vergelding. Men moet beseffen dat deze beproevingen niet betekenen alleen maar een spelletje van een wrede godheid of alleen maar een kwestie van eigen leven, eigen handigheid of domheid, maar dat daar bij in het geding komt de kwestie van geestelijk aanvaarden, dat uw eigen geesteshouding ten opzichte van het gebeuren de werkelijke waarde van dat gebeuren betekent, ook in uw stoffelijk leven. Heeft u deze conclusie kunnen trekken, dan zult u meerdere malen deze kleine beproevingen nog meemaken, maar niet meer in zo sterke mate. Dat is heel eigenaardig. De zware beproeving is dan voorbij, u heeft de tweede trap van geestelijke ontwikkeling betreden. Over het algemeen komt een mens, en daarmee dus ook zijn geestelijk aanvoelen, ietwat gehavend uit die strijd. Denkt u niet dat het zo gemakkelijk is, het is vaak heel zwaar. Men voelt zich van alle kanten belaagd en verraden, alles loopt net weer mis en u kunt er met de beste wil zelf niets aan doen, wat u probeert en hoe hard u ook werkt, het gaat niet, hoe hard u studeert, u kunt dat begrip eenvoudig niet vatten, en zo kunt u verder gaan. Dat is heel zwaar. Toch moet men zich realiseren dat dit alles van ondergeschikt belang is en dat u zelf juist uit uw falen, uit de mislukkingen, meer kunt leren dan u ooit zou hebben kunnen verwerven uit het geluk. Heeft u geleerd zo althans enige waarde te stellen op het ongeluk, dan heeft u ook deze tweede trap van die inwijding betreden. U zult merken dat ik hier nog spreek over "inwijdingen", bv. van esoterische aard, zoals ze op aarde van meester tot leerling worden gegeven. Ook deze hoop ik nog wel aan te stippen, maar voorlopig de algemene inwijding zoals die aan elke geest voortdurend wordt voorgesteld en opgelegd.

U heeft nu dus begrepen dat wel of niet slagen voor u persoonlijk misschien niets onaangenaams is, maar dat de wereld zelf zich daar weinig van aantrekt. U heeft verder begrepen dat juist uit de analyse van uw mislukkingen, u veel kennis heeft kunnen verwerven, inzicht, u begint te begrijpen dat het raadsel van slagen waar anderen falen niet is een buitengewone begaafdheid of een buitengewoon geluk alleen, maar dat het vooral is de geestelijke veerkracht die uit elk kwaad wederom het goede doet geboren worden. Heeft u die tweede trap eenmaal bestegen, dan zult u bij elke volgende fase hernieuwd deze beproevingen zien komen, nogmaals, niet van een zo lange duur. Wat bij de inwijding van de tweede trap kan betekenen een werkelijk jaar vol van ellende, dat zal zich later misschien tekenen in een dag vol pech, een week dat niets slaagt, dat moet u goed begrijpen. U gaat verder. Nu heeft u zoveel afstand gewonnen van de zuiver stoffelijke denkwijze, dat uw geest zich kan gaan roeren. Die geest begint met problemen te komen, problemen die groter worden naarmate u stoffelijk weer meer rust verwerft. U zegt op een gegeven ogenblik, ja maar, ik kom er niet meer uit. Uw hele leven is gevuld van filosofieën en beschouwingen, u bent als het ware één heksenketel waarin alle denken van de wereld wordt uitgewooid zonder enige keuze. Vandaag denkt u nog zus, morgen rijst u de vraag: zou het misschien zó zijn? En steeds weer moet u strijden om een nieuwe idee u eigen te maken, om de oude, die dan toch eigenlijk ook zo prettig was, te verwerpen. Ook dit heeft zijn doel. In deze derde trap wordt u, qua denken, d.w.z. de stoffelijke verwerking van uw geestelijk aanvoelen, getraind in het afstand doen van enigerlei vaste richting. Dat klinkt misschien erg vreemd, maar voor de inwijding is het nodig dat u begrijpt dat alles altijd overal is, en dat kunt u het beste, wanneer in uw denken

alle theorieën versmelten tot één, en elke theorie voor u slechts betekent een kracht waaraan u zichzelf kunt toetsen, zonder dat zij op enigerlei wijze op uw eigen wezen gesuperimposeerd wordt. Dit begrijpen is ook vaak moeilijk. Er zijn mensen die in uw stof leven en nooit boven deze beproeving uit komen. Hun hele leven bestaat in steeds weer verwarringen, verwarringen van denkwijzen die nu eens op zuiver stoffelijk, dan weer op zuiver geestelijk terrein liggen.

Er komt echter een ogenblik dat zij zeggen: nu heb ik genoeg van al die dingen. Niet "ik verwerp die dingen", want dan moeten ze weer opnieuw beginnen, maar "ik heb er genoeg van, al deze wijsheid van buiten kan voor mij alleen maar betekenen een kleine stimulans om de wijsheid in mij te ontdekken". De ziel keert voor haar weten tot zichzelf.

Wanneer deze trap overschreden is, zien wij deze beproeving soms nog langere tijd in kleine mate terugkomen, maar het zal zich dan niet meer om de hoofdpunten van het leven, de werkelijke problemen handelen, maar vaak ontaarden haast in een peinzen over handelingen die men wel gesteld zou kunnen hebben, en of men nu wel goed gedaan heeft zus, en of die zienswijze zo nu eigenlijk wel juist is. Ze neemt de vorm aan van een soms tamelijk strenge zelfkritiek, vooral t.o.v. het denken.

Dan gaat men een vierde trap betreden. In deze vierde trap ontwaakt in de mens het geestelijk vermogen, d.w.z. deze mens begint zijn geestelijke organen te gebruiken, zijn zintuigen a.h.w. Hij wordt daardoor sterk intuïtief, vertoont, zonder dat hij het soms zelf beseft, duidelijke blijken van telepathische ontvangst, realiseert zich soms niet, maar heeft toch vaak een steeds sterker wordend magnetisch vermogen, persoonlijk magnetisch vermogen, waardoor hij anderen kan helpen. Een dergelijk mens heeft in zich verworven een nieuwe kracht, maar deze gaven komen op een bepaald punt in een stadium waar gezegd moet worden: wat ben ik en wat is dat wat waar is, wat mijn werkelijk geestelijk ervaren is. Ook hier zijn er weer velen die falen. Zij raken verward in een netwerk van droombeelden, zij suggereren zichzelf dat ze toch nog wel buitengewoon ver gestegen zijn, worden hovaardig en voor ze het weten is hun werkelijk geestelijk beleven teruggevallen in een droomwereld die zodanig irreëel is, dat zij voortdurende hinderpalen schept op de weg van degene die hem gaat, degene die deze irrealiteit tot zijn werkelijkheid heeft getracht te maken, en bovendien vaak een sterke belasting betekent voor de geestelijke vermogens in stoffelijke zin.

Wanneer ook dit wordt opgelost doordat degene die ingewijd wordt zich begint te realiseren, wat hindert het eigenlijk wat ik zie, waarom zou ik iets willen zien, waarom zou ik iets willen horen? Wat in mij geboren wordt dat kan ik aan een ander geven als ik hem helpen kan en voor de rest is het eigenlijk van weinig belang. Men moet deze dingen als normaal in het leven gaan accepteren, zoals u het accepteert dat er duizend mensen langs u heen gaan op een dag, waarvan er misschien slechts twee of drie met u in contact treden. Zo gaat u ook deze waarnemingen leren selecteren. Heeft u dit bereikt dan heeft u, voor de eerste maal praktisch in deze hele trap, deze hele ontwikkelingstrap, iets bereikt wat niet meer van u genomen kan worden. U hebt geestelijke vermogens verworven. U leert ze op de juiste wijze te gebruiken zonder dat uw leven daardoor beheerst wordt, u blijft uzelf, u wordt niet de marionet van werkelijke of gefantaseerde persoonlijkheden in een andere wereld van wonderlijke gebeurtenissen. U bestijgt dan wederom een trap, en op deze trap wordt u zich bewust dat uw geestelijk vermogen meer betekent dan alleen maar helderziend zijn of helderhorend zijn of scherp aanvoelend zijn - dat kan heel veel verschillende vormen aannemen in uw wereld - maar men beseft bovendien dat men met deze nieuw ontdekte kracht in het eigen wezen tot magische daadstelling kan komen, en ik geloof dat dit wel het meest gevaarlijke punt is, want een magische daad stellen d.w.z. door middel van eigen geestelijke vermogens, gebruik makende van symbolen die soms sterk zelfs in uzelf liggen, dus uit uzelf naar boven komen en zeker niet in een handboek voor magie gevonden kunnen worden, bepaalde geestelijke krachten zodanig te beïnvloeden dat zij naar uw wil en verlangen dienstbaar zijn aan uw streven.

En dan wordt het erg gevaarlijk, want per slot van rekening zegt men: het is toch niet zo erg, ik heb er zoveel van hoofdpijn en kiespijn afgeholpen, ik heb ook hoofdpijn, laat ik mijzelf daarvan bevrijden. Oppassen! Zwarte magie. Doet u dat een paar keer, dan blijft de magische kracht bestaan, maar het geestelijk inzicht verdwijnt. U gaat niet meer de zaak objectief zien, u voelt niet meer zuiver wat het zijn van u verlangt, geestelijk, maar u denkt alleen aan uw eigen stoffelijk belang. U transponeert uw gehele geestelijke ontwikkeling en bewustwording, uw inwijding in stoffelijke zin. Vanaf dat ogenblik gaat u alles naar den vleze, maar u zult nooit

meer gelukkig kunnen zijn. U schept stoffelijke machten en goden die dreigen u te verpletteren, u creëert machtsverhoudingen, schijnwereldjes rond uzelf die voor de buitenwereld fantastisch zijn en ze zeggen: hoe is dit mogelijk, in 's herennaam, hoe kan dit.

En misschien zeggen ze er achteraan: dit moet toch wel een heel heilig of een heel goed mens zijn. U heeft gefaald, want u heeft aan het uiterlijke dienstbaar gemaakt de magische kracht die in u werd gewekt. Dan kunt u alleen uzelf door het bereikte te gronde richten of uiteindelijk uw ontwikkeling, behalve uw geestelijke gaven, die u dan vaak tot kwelling kunnen worden in een dergelijke toestand, weer verliezen, en dat is heel erg.

U kunt echter ook ertoe overgaan te zeggen: ik heb deze kracht, ik moet deze kracht gebruiken om het beste wat in mijzelf leeft te verwerkelijken in anderen, ik moet de mensen vrede en geluk geven, ik moet hen brengen op een punt waar zij het leven kunnen aanvaarden als een gave en niet als een last. Denk niet dat u dat gelukken zal, maar wanneer u met dit streven uw magische krachten werkzaam maakt, dan heeft u wederom bewezen één van de eisen van de geest voldoende te beheersen om verder te gaan. U heeft in de eerste paar trappen de verdraagzaamheid geleerd. De trappen waar we het nu over hebben leren u de naastenliefde. Van hieruit krijgt u, tevens door uw geestelijk-magische-instelling die nu verworven is, op de volgende trap opeens - het zijn allemaal gebeurtenissen die onverwachts en plotseling komen - een contact met de wereld boven u, een contact dat niet meer uitgedrukt wordt in een uittreding, een bezoekje aan een of andere sfeer of een waarneming op afstand, maar het wordt uitgedrukt in het zichzelf voor een ogenblik verliezen in de oneindigheid, een toestand van verrukking, vol van pracht, vol van geluk, vol van vrede.

Het is erg moeilijk om van deze vrede afstand te doen enterug te keren naar de stof. En toch moet dit gebeuren, het kan niet anders. De geest, nu gesmaakt hebbende vreugde van het geestelijk vrij zijn, moet terug naar zijn enge cel en hij moet leren dit te doen met vreugde, niet als een banneling, niet met een streven dat alleen maar hangt in de hoogste sferen, in die heerlijke verrukking, maar met een aanvaarden. Hier heb ik kracht mogen vinden, nu zal ik op de wereld mijn eigen streven, mijn streven dus om mijn medemensen iets te schenken, beter en gelukkiger te maken, voort kunnen zetten. Ik ben blij dat ik hier heb mogen zijn, want ik heb kracht gevonden, maar met veel vreugde keer ik terug, omdat ik besef dat ik geen recht heb alleen op deze gelukzaligheid. Eerst wanneer wij allen, deze zelfde vrede, ditzelfde geluk kennen, dan mag ik blijven. Wanneer men dat verworven heeft - en dat is ook moeilijk, want in deze trap zien wij met ups en downs sommige mensen tientallen jaren, ja soms ettelijke levens zweven - komen wij tot de volgende trap, die tevens betekent de veredelende bevrijding van de geest uit de onmiddellijke stofbinding. De geest heeft geleerd te leven met elke geest. U gaat over de weg en u ziet een heg. U bent die heg. U ziet een leeuwerik ergens in de lucht. U bent die leeuwerik. U ziet een wolk en u bent die wolk.

Alle dingen leven en in elk leven kunt u intreden. De eenheid waarnaar u gestreefd hebt door uw naastenliefde, is voor u een werkelijkheid geworden. Vanaf dit ogenblik is uw geestelijk vermogen zo groot geworden dat, indien u zich niet laat gaan in de verrukking van het nieuwe, maar werkelijk accepteert de noodzakelijkheid om op deze wijze verder te gaan, om te blijven streven naar het geluk in een ieder en dit te brengen juist nu men deze ander geestelijk kan benaderen, daardoor afstand doende van elk spectaculair en persoonlijk effect dat tot nog toe toch nog in uw werk gescholen heeft, dan kunt u vanuit de geest verder werken. Wanneer u het in de stof bereikt, zal uw leven gestadig en voor anderen eigenlijk wat saai verdergaan, maar bent u bevrijd dan kunt u stijgen tot hoge sferen, om daar kracht te krijgen en u kunt terugkeren op de wereld om daar niet slechts als een wachter aan gebonden, maar als een zegenrijke Lichtgeest, gaande waar nood is, (te) helpen.

Dan wil ik nog een trap beschrijven, volgend op deze nu juist beschrevene. De geest begrijpt meer en meer dat het veranderen van de krachten op zichzelf nutteloos is, dat integendeel het bevestigen van die krachten een noodzaak is, en daardoor begint men niet meer te geven verlichting en hulp, maar aanvaarding. In deze aanvaarding bereikt men voor zichzelf een voortdurend contact met deze Lichtende Sfeer, door mij reeds eerder geschetst, en u zult daaruit kunnen leren dat voortdurend alle Licht rond u is, en uw taak is niet meer helpen van anderen zozeer, als wel het verlichten van anderen en bewustzijn te schenken. Wanneer u deze trap heeft doorgemaakt zonder dat u gerekend kunt worden te zijn nog persoonlijk door voorkeur bewogen, alles gelijk liefhebbende, of het nu een wolgraspluisje is of een mens, of het een tijger is of een lam, dan zult u de volgende trap betreden, die ik u niet meer

beschrijven zal omdat deze is reeds een trap van de meesters. Zij zijn het die de Inwijding des Geestes ondergaan hebben en voor wie grotere geheimen openstaan dan voor de andere geesten. Ik heb u hier een beeld gegeven. U vindt het misschien een klein beetje fantastisch of misschien zegt u: ja, ik heb toch die ervaringen in mijzelf meegemaakt, er is iets waars in. Onthoud dit: deze dingen door mij genoemd, komen in elk mensenleven voor, ook in het leven van de idioot, ook in het korte leven van een kind dat misschien één keer ademhaalt. Elk kent één van deze beslissende proeven in zijn bestaan. Nu moet u goed begrijpen: zo'n proef wordt niet gegeven met een waarschuwing, u zult ze meestal pas achteraf herkennen.

U zult dus voortdurend moeten falen indien niet in uzelf de Grote Wetten van de Geest een voortdurende aansporing tot het verrichten van het juiste aanwezig zouden zijn. Het is voor u nodig dat u begrijpt wat naastenliefde betekent. Naastenliefde betekent niet alleen het medelijdende gebaar voor iemand anders, maar dat betekent het afwegen van eigen belangen en die van anderen zonder enige persoonlijke consequentie daaraan te verbinden. Ik ga niet zeggen: "ik zou nu deze mens moeten geven, maar dan zou ik armer zijn", maar ik ga zeggen: "hier zijn een arme en een rijke, die rijke daar leef ik normaal in. Het is noodzakelijk dat ik, rijke, deze arme geef, onverschillig of die gave bestaat uit geld, goed ofwel uit geestelijke kracht ofwel uit wijsheid. Ik moet geven, maar ik moet zó geven dat het door de arme niet als een aalmoes, maar als een recht wordt aanvaard. Ik mag niet vragen om dank, want ik moet mijzelf weten te verwerkelijken, in dat "ik" waar ik zo dadelijk weer in zal wonen, de gelijkheid en eenheid, vooral geestelijk, met alle wezens die leven".

Wanneer u zich daaraan houdt dan zult u nooit zichzelf prijsgeven voor een ander, tenzij de belangen die op het spel staan zo enorm zijn dat u zegt: ja, daar moet voor geofferd worden. Als u de keuze heeft of er honderd kinderen zullen sterven of u als één volwassene bv., dan is het normaal dat u zegt: ik, en niet al die anderen. Maar wanneer u staat of er een tijger zal sterven of u, dan sterft die tijger. Begrijpt u wat ik bedoel? Wanneer het gaat over een kwestie waarbij men u benadeelt, dan zult u zeggen: in hoeverre treft dit benadelen alleen mij en in hoeverre is het voor mij draagbaar? Kan ik het niet dragen dan moet ik dat niet accepteren. Is het voor mij acceptabel, kan ik het verwerken, dan blijft nog altijd de vraag: hoe zou dit werken voor mijn medemensen? Hoe kan ik zonder persoonlijk belang naar voren te schuiven, de meest absolute balans van rechtvaardigheid in de wereld handhaven? Dat is naastenliefde. En dan natuurlijk ook de verdraagzaamheid. Verdraagzaamheid zegt: "Ik oordeel niet over iemand, omdat ik nooit alles kan weten. Omdat ik niet alles kan weten wil ik altijd het gunstigste aannemen tot het tegendeel is bewezen. Wanneer ik dit doe dan verplicht ik mijzelf daarmee ook dus voor mijzelf alles wat mij per ongeluk zou kunnen worden toegevoegd, te verdragen. Dat moet ik accepteren, omdat de mogelijkheid bestaat dat het niet intentioneel, dat het niet bij opzet gebeurde". Dat is verdraagzaamheid. Wanneer u deze twee wetten gebruikt, dan zult u daarmee tenminste de vierde trap kunnen betreden. Daarna zult u moeten leren de eveneens Machtige Wet die zegt: "geen wezen is zichzelf zonder God, maar kan slechts met God zichzelf zijn", het erkennen dus van het goddelijke in alles, waardoor u ook de krachten van de magie kunt beheersen.

Ik heb u daar voor vandaag genoeg gezegd. Ik stel mij voor de volgende keer te spreken over de inwijdingen, zoals die stoffelijk worden uitgevoerd op aarde, en in hoeverre die waardevol of niet waardevol zijn. Ik hoop echter dat het onderwerp zelf u voldoende heeft mogen boeien, dat het u iets heeft mogen brengen. Indien u er vragen over heeft, kunt u die nu stellen.

Vraag: Ja, mag ik wat vragen? U zegt: een idioot en een pasgeboren kind ervaren ook, hebben ook dergelijke ondervindingen, maar hoe ervaren ze dat?

Antwoord: Door hun geest, daar het hele geval op de geestelijke inwijding gebaseerd is. En geloof mij, voor een pasgeboren kind kunnen er emoties en ervaringen bestaan waar u geen enkel idee van kunt hebben, en een idioot kan een zieleleven hebben, zo hoog ontwikkeld, dat u, waar u alleen de foute reacties ziet en datgene wat voor u abnormaal is, denkt dat ze niet aanwezig zijn. Ze hebben beiden evenzeer hun geestelijke wordingsgang door te maken. Dat geldt voor elk kind dat van vrucht tot vier maanden heeft geleefd. Daar zijn reeds ervaringen. In hoeverre deze ervaringen en beproevingen belangrijk zijn is afhankelijk van het individu zelf.

Reactie: Dank u wel.

Vraag: Mag ik ook nog even wat vragen? Idioot en krankzinnig dat zijn toch wel twee afzonderlijke?

Antwoord: Ja, inderdaad, Idioot wil zeggen: in ontwikkeling, althans lichamelijke ontwikkeling, achterstaand bij de doorsnee. Dit uit zich vooral over het algemeen in een vertraging of zelfs een stil blijven staan van de verstandelijke ontwikkeling, waartegen dan de organische ontwikkeling meer dierlijk kan worden gezien dan menselijk. Er zijn over het algemeen enorme embeteris (vervelende zaken: Red.) soms ook met deformiteiten, dus met vervormingen van het lichamelijke. Dat is idioot. Een krankzinnige is een volledig normaal mens, die volledig normaal begaafd is, die normaal verstandelijke vermogens bezit, maar die door enigerlei oorzaak niet meer in staat is met deze verstandelijke vermogens de normale associaties te bereiken die in de wereld als redelijk gelden. Dat is krankzinnigheid. U ziet dat er een verschil tussen is.

Vraag: Blijven die dan wel stilstaan in hun geestelijke ontwikkeling?

Antwoord: Krankzinnigen? Wanneer die krankzinnigheid veroorzaakt wordt door eigen in gebreken blijven, bv. vluchten uit de werkelijkheid etc., dan blijven zij inderdaad geestelijk stilstaan gedurende deze periode. Zij moeten eerst de beproeving overwinnen die zij zichzelf opleggen door hun gebrek aan moed, voordat zij verder kunnen gaan op de weg van de geestelijke bewustwording. Is echter een andere oorzaak aan te wijzen, dan kan worden aangenomen dat de geestelijke ontwikkeling normaal doorgaat, d.w.z. dit geldt voor ongeveer 60 tot 70% van het aantal krankzinnigen.

Vraag: Kunt u mij zeggen: is het de geest die ziek is of is het de ziel die ziek is?

Antwoord: Het is noch de geest noch de ziel die ziek is, maar het is het organisme dat ziek is. Het kan zijn dat de geest ziek is in die zin dat hij de werkelijkheid niet wenst te accepteren, maar wij moeten toch altijd eerst spreken over de lichamelijke afwijking, en wij kunnen vaststellen dat veel van de dingen die zielsziekte genoemd worden, als bv. melancholie, uiteindelijk aan lichamelijke ontregelingen te wijten zijn en als zodanig moeten worden genoemd een lichamelijke ziekte en niet een geestesziekte. Zij kunnen wel voortkomen uit de geest, maar deze geest behoeft dan niet ziek te zijn, ze reageert alleen op een wijze die voor haarzelf niet goed is, dus...

Vraag: Mag ik eens vragen: de geestelijke ervaring van zo'n kind gaat toch buiten het bewustzijn om?

Antwoord: Inderdaad, een groot gedeelte van uw eigen geestelijke ervaring doet u toch ook op wanneer uw bewustzijn grotendeels gesloten is, in uw slaap. Bewustzijn en kennis mag men niet verwarren. Men mag zelfs bewustzijn en zintuigelijke waarneming niet verwarren, want er zijn mensen die blind, doof en stom zijn en die desondanks een zeer ontwikkeld zieleven hebben, waaruit alweer blijkt dat de uiterlijke mogelijkheid tot ervaring niet geassocieerd mag worden met de geestelijke mogelijkheid tot ervaring. Is dat voor u duidelijk?

Reactie: Dank u wel.

Spreker: Als het niet bevredigend is kunt u het zeggen.

Krankzinnigheid is dus een foutieve reactie in het eigen lichaam ofwel, ook mogelijk, een foutieve reactie op de omstandigheden van de geest, die haar eigen gedachtewereld voortrekt boven de werkelijkheid van de materie. Is het verschil nu duidelijk?

Reactie: Ja.

Vraag: Mag ik dan ook iets vragen? Die inwijdingen waar u het over had, kunnen die individueel voor de mens vastgesteld worden langs astrologische weg, of zijn die inwijdingen bij zijn geboorte-uur te bepalen en ligt het aan zijn eigen geestelijk streven of kan hij daar eventueel bovenuit komen?

Antwoord: Nu, over het algemeen kan men dit het beste langs kabbalistische weg bepalen als u tot een bepaling wilt komen, en dan kunt u de mogelijkheid geven:

- a. In het eerste getal de waarde van de graad die bereikt is, dus de bewustzijnsgraad waarin men leeft. Positief of negatief wordt daarbij niet uitgedrukt.
- b. In het tweede getal, tevens eindgetal, dat de hoogst mogelijke bereiking of graad is in het leven. Astrologisch is dit moeilijk vast te stellen. Voor u voldoende?

Reactie: Jawel, dank u.

Spreker: Mag ik aannemen, dat zover de vragen over dit onderwerp zijn uitgeput? Dan dank ik u voor uw aandacht en geef u over aan de volgende spreker.

DE TOEKOMST VAN HET CHRISTENDOM

Goedenavond vrienden.

Na het onderwerp dat dan door ons gekozen wordt is het de mogelijkheid natuurlijk voor u om een onderwerp te stellen. Mag ik u vragen wat dat voor vanavond is?

Reactie: De toekomst van het Christendom.

Spreker: Tja, kijkt u eens, dan mag ik toch wel voorop stellen dat ik mij hier natuurlijk zodanig zal uitdrukken dat niet elke zinsnede volledig voor iedereen klaar en zuiver is geworden. Degenen die de sleutels bezitten, die zullen toch daaruit lezen wat de waarheid is. Ik houd mij dus het recht voor om een deel althans van deze beschouwing te versluieren. Ik hoop dat u dit zult accepteren.

Het Christendom in deze dagen is, zover wij dat vanuit ons standpunt en onze wereld kunnen zien, een ietwat, mogen wij zeggen, verbrokkeld Christendom. Het Christendom is geworden tot een leuze die velerlei eigenaardige lading als vlag moet dekken. Men kan zeggen dat Christendom ongeveer gelijk staat met het woord "democratie" en als zodanig een propagandistische abstractie is geworden, die met het werkelijke wezen van de dingen soms slechts in zeer zijdelings of misschien zelfs helemaal niet in verband staat. Als resultaat zullen wij moeten definiëren: wat is Christendom? Christendom is in geen geval alleen maar een kerkelijke organisatie, Christendom kan ook niet zijn een samenstel van wetten en dogmatische geloofspunten, Christendom kan zelfs niet alleen zijn een levensbeschouwing, maar wáár Christendom betekent een beleving. Als zodanig is het een beleving van datgene wat Jezus op aarde heeft geleerd, vandaar de naam "Christendom". Dit betekent dat het Christendom dat zich bezighoudt met politieke bestrevingen, niet kan worden genoemd een zuiver Christendom. Dit betekent evenzeer dat dat Christendom dat zich exclusief-esoterisch zou willen noemen, ook niet is een waar Christendom. Een Christendom dat zichzelf alleen theologisch zoekt te baseren is eveneens niet waar. Nu is er één eigenaardige eigenschap op deze wereld: al datgene wat niet waar is dat zal noodgedwongen ten onder gaan. Denk niet dat de begoocheling lang voort kan blijven bestaan.

Nu hebben verschillende Christelijke richtingen in hun wijze van geloofsprediking een enorme en m.i. haast onvergefelijke fout gemaakt: zij hebben de werkelijke zin, de diepe zin van hun geloof verborgen gehouden en in plaats daarvan gesteld een Bijbels formalisme. De wereld, de mensheid als zodanig voelt meer en meer aan dat daar ergens iets niet klopt. Er zijn bepaalde tegenstellingen die voor een steeds groter aantal mensen niet aanvaardbaar genoemd kan worden. Wij kunnen noemen de tegenstellingen bv. tussen de oorspronkelijke Bijbelse leer en de toch wel zeer strijdvaardige, ongerechtvaardigd strijdvaardige houding van sommige Christenen, de gehele wereld insluitende gedachte zoals Christus ze uitspreekt en de zeer zeker dogmatisch de wereld aan zichzelf trekkende met een geestelijk imperialisme als het ware Christelijke houding van sommige geloven. Men voelt tussen de armoede van Jezus en de rijkdom van andere geloofsrichtingen ook iets wat niet klopt en men gaat zich afvragen: is dit alles waar? Uit de aard van de zaak wordt hieruit een twijfel geboren, die aan het Christendom, zeer zeker aan het belijdend Christendom in deze dagen in de komende tijd een voortdurend verlies moet geven, tenzij men deze fout herstelt. De ervaring nu leert ons - dat het praktisch onmogelijk is - dat een reformatie binnen de kerk een kwestie is die tijd vraagt, terwijl een reformatie buiten een kerk toevlucht wordt van opstandige elementen en als zodanig van het begin af een meer politiek dan religieus karakter krijgt.

Op grond hiervan zou ik willen stellen dat een voorlopig afnemen van het direct belijdend en praktiserend Christendom in de gehele beschaafde wereld praktisch onvermijdelijk is. Wij

kunnen daartegenover de troost stellen, dat de behoefte aan waar Christendom onder de mensheid steeds groter wordt. Men zal gelouterd in geweld en beproeving, gedreven door de angst die de werkelijke kwaal is van de wereld in uw dagen, komen tot de conclusie dat het zich niet loont om te strijden over de kwestie of Maria nu wel of niet ten hemel is opgenomen, lijfelijk en lichamelijk, en dat het dwaasheid is te spreken over het feit of dit woordje in de Bijbel nu met een "i" of zonder een "i" geschreven moet worden. Daar staat tegenover dat men zal concluderen dat het noodzakelijk is om een beetje meer met zijn medemensen mee te leven. De saamhorigheidsgevoelens van bepaalde rangen en standen zijn in uw tijd al zeer sterk gegroeid. Wij kunnen hier absoluut spreken van een sterke toename van het gemeenschapsgevoel, zij het op een nog niet volledig juiste wijze. Wanneer nu vandaag of morgen de enkele groepen die op het ogenblik hun eigen belangen ten koste van anderen voorstaan, zullen ontdekken dat zij zichzelf daarmee te gronde richten, zullen wij deze belangengemeenschappen groter uit zien groeien, nietwaar? Waar echter een belangen-gemeenschap bestaat, krijgen wij al ras meer dan dat, wij krijgen een - mag ik het misschien vriendschap noemen - een vriendschap waarbij men zich mede aansprakelijk maakt voor anderen. Vandaag de dag kent u dat bv. bij stakingen, ofwel men begint mee te staken, terwijl men zelf geen eisen of behoeften heeft, ofwel men staat een aanmerkelijk deel af van zijn inkomen aan de stakingskas opdat de anderen in hun gerechtvaardigde zaak geen gebrek zullen lijden.

Stelt u zich dit systeem nu eens voor, niet als het systeem van enkele standen, maar als het systeem van de wereld. Merkt u hoe hier de Christelijke zin van naastenliefde naar voren komt? Wanneer dit zou gebeuren dan is het wonder van de deling van brood en vis op de berg uiteindelijk maar een kleinigheid, want uit het schijnbare gebrek van de wereld zou dan de meevoelende en zich mede verantwoordelijk voelende mens creëren het totaal van wat men nodig heeft en meer. Op deze wijze kunnen wij dus aannemen dat na een strijd die zekere problemen en verarming met zich meebrengt de stoffelijke welvaart en broederschapsgedachte onder de mensen sterk zouden toenemen. Echter zonder geestelijke ondergrond gaat het niet, de asfaltjeugd van uw dagen kan u daar wel het sprekend bewijs van geven. Men kan geen wereld met gangsterdromen en blote-benen-balletten op een filmdoek zoet houden noch tevreden stellen met interessante radiopraatjes over de nieuwste worm die in de appel voorkomt en de laatste methode om de spuitjes door de vorst wat smakijker te laten maken, dat gaat niet. De wereld vraagt meer, maar zij vraagt als het ware een vaststelling van feiten die door het persoonlijk leven van de spreker absoluut bevestigd wordt. Dit betekent dat men op den duur alleen nog gehoor zal schenken aan diegenen die hun geestelijke boodschap brengen, niet slechts met woorden en frasen, maar met hun persoonlijkheid.

En dit is misschien een gevaar voor het huidige Christendom, maar aan de andere kant toch een volledige bevestiging van Christus' eigen gedachte. Denkt u niet dat uit deze ontwikkeling ooit een communisme, een wereldcommunisme kan voortvloeien, want dit zou aantasten de persoonlijke vrijheid, die te allen tijde moet blijven bestaan, maar onthoudt u wel dat zeer zeker het huidige regime en de huidige regeringsvorm, de huidige sociale structuur evenzeer zal moeten verdwijnen. Dit zijn geen revolutionaire beelden, dit is doodgewoon een fase in de bewustwording van de mensheid. En nu zullen wij het wonder zien, het vreemde wonder dat, wanneer de mensheid stoffelijk orde op zaken gesteld heeft, daarbij gedreven door enkele werkelijk Christelijke groeperingen, groeperingen die zichzelf misschien niet eens Christen noemen - wie weet noemen ze zich vrijdenkers of godloochenaars - maar wezens die in zichzelf de Wet van Christus vervullen - dat is n.l. veel belangrijker dan erover te praten - dan zal de mensheid door haar innerlijke lengte (?) gedwongen worden dat te accepteren wat voor haar acceptabel is.

Wat zijn nu op het ogenblik de hoofdstellingen in de wereld? Boeddhisme, Islam en Christendom. Kan een Islam in het Westen voet vatten? Dit is zeer twijfelachtig. In zijn redelijke en vaak verlichte gestrengheid is deze leer toch niet voor de Westerse daad-mens met zijn toch wat regelmatig temperament, ideaal, ze kan niet de volledige bevrediging geven, tenzij men er een volledig Westerse interpretatie aan geeft. Boeddhisme? Boeddhisme is voor de in de stofwereld staande Westerse mens te irreëel, het verleidt hem tot filosofieën en overpeinzingen, maar weerhoudt hem van de daad, die, juist in deze dagen van stoffelijke vooruitgang, meer dan ooit gevraagd zal worden. Blijft ons over het Christendom, dat in zijn wezen daadkrachtig is en in werkelijkheid te allen tijde de daad vraagt. Het Christendom zal

dus noodgedwongen terugkeren, maar kan het terugkeren in een sektarische vorm? Mij dunkt dat de wereldbroederschap die dan ontstaan is onder de mensen, zich zeker daartegen verzet. Men zal misschien in het ene huis wat anders denken dan in het andere huis over bv. de Bijbel of de uitleg van het Evangelie - hier zal men déze uitlegging, daar gene de voorkeur geven - maar men zal begrijpen dat men in de eerste plaats toch de ander moet zien als Broeder of Zuster in Christus, en daarmee zal het sektarisme verdwijnen en daarvoor in de plaats komen een, weliswaar in veel verschillende schakeringen bestaand, maar toch als religieuze groepering als één te zien Christelijke wereld.

Nu moet u mij niet vragen of Rome daar de leider van zal zijn of niet. Op grond van het organisatorisch vermogen van deze instantie neem ik aan van wel. Ik geloof echter niet dat dit betekent de handhaving van ceremoniën, gebruiken etc., zoals deze op het ogenblik in de Rooms-Katholieke Kerk gebruikelijk zijn. Verder zie ik dan een poging van de verschillende religieuze groepen om toch zichzelf te handhaven. Deze zelfhandhaving zal uiteindelijk ertoe leiden dat men aan diegenen die niet meer tevreden zijn met wat de kerk, achter de ontwikkeling van de massa aanhinkende, aan geloofswaarde te bieden heeft, zal geven datgene wat de werkelijke waarde van de kerken uitmaakt: hun esoterische beschouwing, hun zienswijze en leer. Hierdoor komen wij tot een esoterisch Christendom in de zuiverste zin, en daar zullen wij dan onmiddellijk aan bij kunnen knopen vele andere religies, bij vele andere geloofsrichtingen, want het zal blijken dat het grote verschil niet zozeer bestaat van de ware kern van deze leerstellingen, in de esoterische formulering en werkelijke filosofische opvatting, zowel als het daadleven dat van de gelovigen wordt gevraagd, dan wel juist in de kerkelijk dogmatische formulering. Op grond hiervan durf ik aan te nemen dat wij, na verloop van een rijkelijke tijd, te maken zullen hebben met een wereld waarin verschillende geloofsrichtingen, naast elkaar bestaande, met elkaar samenwerken om gezamenlijk de hoogst mogelijke geestelijke bewustwording van de mensen op aarde mogelijk te maken, een tijd waarin men niet meer zal spreken van "bekeerlingen" of van "afvalligen", waar men alleen zal spreken van "gelovigen", die met hun daden hun geloof bevestigen, en ik meen wel dat dit de toekomst is van het Christendom, een Christendom dat voor de gehele Westerse wereld een onmetelijke betekenis heeft, dat in een aangepaste formule zeer zeker ook bij andere rassen - ik denk hier bv. aan Noordelijk China, ik denk hier verder aan bv. zekere stammen, daadkrachtige stammen die in het Zuiden van Afrika en Amerika leven - dat geloof ik absoluut, in aangepaste vorm dus ook daar zal heersen, maar ik neem niet aan dat het Christendom te enigerlei tijd in staat zal zijn de naast het Christendom staande levensbeschouwingen, zoals genoemd Boeddhisme en ook natuurlijk de Islam, te verdrijven of zelfs maar te beknotten.

Wel meen ik dat gesproken mag worden van een steeds inniger vermenging van de esoterische waarde van deze hoofdrichtingen en enkele niet genoemde richtingen, waardoor gesproken kan worden van een werkelijk Christelijke ontwikkeling van een Christendom dat niet meer is een geloofsvorm, maar een daadleven dat tracht te bevestigen de hoogst gekende geestelijke waarde op aarde, zoals ook Jezus die eens aan de menigte bekend heeft gemaakt.

Ik hoop dat daarmee het onderwerp voldoende duidelijk toch nog is toegelicht, en ik hoop aan de andere kant dat de sleutels die ik erin heb gelegd, ook voor degenen voor wie ze bestemd zijn, duidelijk genoeg zijn. Zijn er vragen over?

Vraag: Dus u gelooft aan de toekomstige Messiaanse mens?

Antwoord: Ja, als u het zo zou willen zeggen: ja. Nu is een Messiaanse mens een heel eigenaardig mens, de mens die anderen verlost. Ik geloof eerder aan de Christusmens, die begrijpt dat Hij een ander niet verlossen kan maar alleen voorgaan. Het is misschien een klein verschil, maar het is toch een verschil.

Reactie: Ja, ik stelde die vraag en u geeft mij antwoord.

Antwoord: Ja, ja, dat is een kwestie van formulering, natuurlijk, maar daar moet u zich niet aan storen, hoor, het is alleen maar eventjes opdat een ander niet zal denken dat op een gegeven dag de hele wereld rondloopt met kleine Messiasjes, want weet u wat het geval is?

In de tijd van Jezus werd de Messias aan het kruis genageld, maar de hedendaagse Messiasen die dreigen elkaar al met gifgassen en atoombommen te lijf te gaan. Dus daar moeten we heel erg voorzichtig mee zijn.

Reactie: Zal het lang duren voor deze

Antwoord: Voordat die ontwikkeling voleind is? Nu, kijkt u naar de mensen om u heen en zeg dan eens of u denkt dat het binnen een paar dagen kan. Nee, dat vraagt heus wel enige tijd, maar ik wil mij daar niet binden aan een bepaalde tijd of formule. Ik denk dat er minstens honderd jaar voorbij moeten gaan voordat wij kunnen zeggen dat de eerste fasen hiervan bevestigd zijn in de mensheid. Dus weest u niet bang dat u het mee zult maken. U zult het wel zien en u zult er echt blij mee zijn, maar waarschijnlijk wel van een meer riante schouwplaats af. (Band loopt af waardoor een paar woorden worden gemist).

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond vrienden.

Ik mag vanavond de "vragenrubriek" voor u behandelen. U weet het: op persoonlijke vragen mag ik geen antwoord geven, op alle andere zover als wij op het ogenblik de gegevens beschikbaar hebben of kunnen bereiken. Gaat uw gang.

Vraag: Natuurlijk worden deze vrijdagavonden besproken en bekritiseerd en is het interessant vooral van intellectuelen de opinie te horen. Een doctor in de filosofie noemde wat hier gebeurt animisme. Een medisch doctor zei dat het medium zijn bewustzijn uitschakelt en zijn onderbewustzijn langs telepathische weg uit de kosmos de kennis verkrijgt, waardoor hij in staat is deze voordrachten te houden en onze vragen te beantwoorden. Voor mij staat onomstotelijk vast dat we hier te maken hebben met degenen die ons in de geest zijn voorgedaan en door middel van het medium met ons contact hebben. Hoe nu deze andersdenkende mensen te bewijzen dat ik gelijk heb?

Antwoord: Nu, ik wil u één ding zeggen. Wanneer men aanneemt dat het onderbewustzijn van één persoon uit de kosmos kan putten, dan betekent dit dat het totaal van de kennis in de kosmos aanwezig moet zijn. Op grond hiervan zou men dus onmiddellijk aan moeten nemen dat inderdaad geesten bestaan, want hoe kan er een kosmos zijn waarin alle feiten zijn, wanneer er geen geesten zijn. En dan kan men dus het onderbewustzijn hier als tussentrap inschakelen - dat is allemaal heel goed en wel - maar dan heeft u uiteindelijk toch gelijk, nietwaar? Dat is punt 1. Animistische verklaringen zijn heel aardig, maar geven niet de totale verklaring voor alles wat hier gebeurt, want de veelzijdigheid van hetgeen wat hier naar voren komt, zal toch m.i. een alleen maar animistische verklaring in twijfel moeten stellen, terwijl de kennis van actuele gebeurtenissen ook tevens een bewijs is dat wij ons toch voortdurend bezig houden met alles wat hier op aarde is. Wanneer men alleen met animisme de zaak zou willen verklaren, dan zou dus voortdurend een nieuwe animistische kracht moeten worden opgebouwd, elke week, om actueel te blijven, dat zou erg lastig zijn.

Filosofisch zou de filosoof inderdaad gelijk hebben, omdat je filosofisch altijd gelijk kunt hebben als je maar een goede filosoof bent. Dus in dit geval kan ik u verder niet vertellen hoe u gelijk kunt krijgen. Maar mag ik nu eens één ding zeggen? Is het eigenlijk van belang of u gelijk hebt of niet? Ik bedoel, ja, voor uzelf, zeker. Ik zal ook mijn eigen persoonlijkheid zeer zeker niet ontkennen. Ik zit hier per slot van rekening in het medium en ik zit met u te redeneren. Als ze nu van mij verwachten dat ik zeg dat ik niet besta, dan vind ik dat tamelijk veel gevraagd. Maar laten we het nu eens even zo stellen. U weet dit, u bent ervan overtuigd, die anderen kunnen die overtuiging nog niet krijgen, maar de belangstelling die ze hebben, op hun eigen basis misschien, is toch in ieder geval voldoende om te zeggen: er gebeurt iets.

Zeg toch niet: "ik wil die mensen bewijzen dat ik gelijk heb", maar zeg alleen maar: "ik wil alleen maar dat ze dit geestelijke werk met me delen", dan bent u een heel eind verder.

Zo, mag ik dat als voldoende beschouwen?

Reactie: Ja, dank u.

Vraag: Hoe moeten wij ons de wederkomst van Christus voorstellen?

Antwoord: Als u zich die voor wilt stellen, dan kunt u zich die het beste voorstellen als de geest van de wereld, d.w.z. de totale Levenskracht van de wereld, die dan één is geworden met Christus en als zodanig een wereld die het Christus-zijn in zichzelf verwerkelijkt, waarbij elke

persoon in de wereld tegenover Christus staat. Dus niet als een vorst alleen maar, zoals de Joden zich ook zo zwaar vergist hebben indertijd, die dachten ook dat ze met een koning te maken kregen en een veldheer, en die waren erg teleurgesteld dat het maar een profeet was, onverschillig de Krachten die deze profeet in werking stelde, nietwaar, en datgene wat Hij in werkelijkheid op de wereld tot stand bracht. Zo zou u misschien gaan denken dat u zich de wederkomst van Christus voor moet stellen als een soort vorst die bij wijze van nieuwe methode van luchtvaart, ergens op een wolk troont, maar dat is toch niet waar, het is veel meer dan dat. De wederkomst van Christus betekent bevestiging van de Christus-geest in het totaal van het wezen van de aarde, en zo zou ik het me ook maar voorstellen ook, dan bent u het dichtst bij de waarheid.

Vraag: Wat betekent: "velen zijn geroepen maar weinigen uitverkoren"?

Antwoord: Dat is heel begrijpelijk. Bij ieder van u is wel eens geweest in uw leven dat u de roepstem heeft gehoord van Jezus, d.w.z. van de Geest die zegt: "gaat, en onderwijst alle volkeren, helpt alle mensen", en meestal heeft u gezegd: "Ja, ik wil het graag doen, baas, maar ik moet eerst nog even naar de bioscoop, of ik moet eerst eventjes de vaat doen". En dat is nu de reden waarom er zo weinig uitverkoren zijn, ze beschouwen hun roeping als iets van een tweede belang, iets wat je later nog wel op kunt pakken, en dat is niet waar.

Wanneer je geroepen bent, moet je komen, en als je niet komt, dan ben je geroepen maar niet uitverkoren, want je bent zelf, wetens en willens, aan je roeping voorbijgegaan.

Vraag: Wat betekent het dat Jezus de vijgenboom vervloekte die geen vrucht droeg?

Antwoord: Dat is toch heel begrijpelijk? Wanneer iets geen vrucht draagt en vruchteloos is, is het dood, dan parasiteert het alleen maar ten koste van het andere leven. Een ieder die alleen maar neemt zonder te geven wordt vervloekt. Dit betekent de vervloeking van de vijgenboom. Men kan niet alleen nemen. Wie alleen neemt sluit zichzelf uit de gemeenschap van de dingen en dus ook uit het bewust ervaren van het Goddelijke. Ik hoop dat die verklaring duidelijk genoeg is, als het niet zo is kunt u protesteren.

Vraag: Kunt u de toestand beschrijven van de planeet of ster Floo (?) Avondster wordt deze hier genoemd. Welke schepsels wonen daar?

Antwoord: Daar wonen schepsels met een iets meer intelligentie dan op deze wereld en met een heel wat hoger moreel besef, ofschoon u ze waarschijnlijk in vele opzichten amoreel zou vinden, omdat ze niet kleinburgerlijk zijn. Binnen het korte bestek van de tijd geloof ik dat dit een meer dan voldoende aanduiding is.

Vraag: Is er een kracht die u opdraagt deze avonden hierheen te komen of is dat uw eigen initiatief? Welke is die kracht in het eerste geval?

Antwoord: Nu, er is geen kracht die me opdraagt hierheen te komen, want ik ben volkomen vrijwillig hierheen gegaan. Als er een kracht is die mij opdraagt om hierheen te komen dan is het wel mijn eerlijke wil om een ieder hetzelfde bewustzijn te verschaffen dat ik geniet, dezelfde vrede en dezelfde vreugde. Dat ik hierheen getrokken wordt door het begeren door de mensen van de wereld is begrijpelijk, want zoekende naar diegenen die ik helpen kan, zie ik degenen die om mijn hulp vragen, en als zodanig zijn wij gekomen tot dit werk. En dit werk eenmaal opgevat hebbende, hebben wij ons gericht naar de aardse methoden en daardoor, ook wanneer er wel eens geen behoefte is, toch regelmatig getracht ons werk te geven in uw aardse zin. Voor u voldoende?

Reactie: Dank u.

Vraag: Is de mens van nature geschikt om meer te weten dan hij zonder uw tussenkomst bevatten kan?

Antwoord: De mens is geschikt om ongeveer 20 keer zoveel te weten – als u weten zo erg belangrijk vindt - als hij nu op het ogenblik weet, n.l. wanneer hij het totaal van zijn op het ogenblik niet gebruikt hersenareaal voor herinneringsvermogen zou kunnen gebruiken, dan zou hij in staat zijn een hoeveelheid feiten te verwerken waar op het ogenblik uw grootste wetenschapsmensen nog niet aan toe zouden kunnen komen zelfs, en daaruit zeer veel verderstrekkende conclusies zouden kunnen trekken, daar is onze tussenkomst niet voor nodig. Maar wij kunnen bij u geen begrip wekken wanneer u niet het vermogen eerst ontwikkeld heeft om deze begrippen ook inderdaad vast te leggen, te behouden en te

verwerken. Dus door onze tussenkomst komt u eigenlijk niets nieuws te weten. Wij kunnen u heel veel zeggen wat u niet weet, maar wanneer u niet iets ervan weet, wanneer u het niet begrijpen kunt, dan gaat het doodgewoon aan u voorbij en dan zegt u: wat zit die Zoeloe-kaffer daar nu weer voor Hottentots te verkondigen. Ja, u lacht erom, maar zo is het eigenlijk. Ik zeg het een beetje cru. U zegt meestal: nu ja, het was allemaal een aardig potje van wetenschappelijke onzin. Ja, maar over het algemeen zijn degenen die dat zeggen degenen die nog niet begrijpen kunnen wat er gezegd wordt, want als ze begrijpen kunnen wat er gezegd wordt, noemen ze het geen onzin meer. Dus daarmee is dit, geloof ik, ook verklaard.

Vraag: Bestaat er enig verband tussen de tijd die verloopt tussen de dood van een bepaalde persoon en zijn reïncarnatie, en de wijze waarop hij op aarde geleefd heeft?

Antwoord: Nee, daar bestaat geen enkele relatie tussen, want uiteindelijk: de reïncarnatie die is alleen een voortzetting van een bestaan dat voortdurend aanwezig was. Ja, nu zou u me eigenlijk verleiden om een heel betoog te gaan houden, maar ik doe het toch niet vanavond, want dan zou ik moeten vertellen dat er een eeuwige binding is tussen stof en geest en dat deze beide onafhankelijk van elkaar nu eenmaal niet kunnen bestaan. Maar dat zullen we voor vandaag maar eens eventjes laten schieten. Neemt u nu alleen maar dit aan, dat, wanneer de stof rijp is voor datgene wat in uw geest leeft en daarvoor verdere ervaringsmogelijkheid biedt, dat u dan zult reïncarneren, onverschillig of u goed of kwaad geleefd hebt, maar dat u in deze reïncarnatie het totaal van uw eigen wezen in deze nieuwe omstandigheden uit zult moeten leven, en dat u als zodanig dus in dit leven gelukkig of niet gelukkig leeft, wat men dan over het algemeen karma of noodlot noemt, maar wat in werkelijkheid niet anders is dan de wet van oorzaak en gevolg, doorgevoerd over de grenzen van het stoffelijk leven heen, n.l. als een Eeuwige Wet. Is het voldoende?

Vraag: Indien u de mensen dichter bij hun doel kunt brengen, of ze hun doel duidelijker voor ogen kunt stellen, is er dan geen middel om meer mensen te bereiken dan op het ogenblik het geval is?

Antwoord: Oh ja, dat middel is er zeer zeker, maar het is een middel wat ons niet direct aangenaam toeschijnt. In een dergelijk geval zouden we hier de zaak tot amusement moeten maken. We zouden het medium in de lucht moeten laten zweven, omringd door wat lichtende sterren en wat trompetten, en dan zouden we zeer zeker een grote menigte trekken, maar het is de vraag of we er meer mee zouden winnen dan op het ogenblik. Ik vermoed dat in deze omgeving dit gezelschap, dat vrijwillig deze bijeenkomsten zoekt, daar a.h.w. toegeroepen en geleid, meer kan verwerken en meer waarheid en wijsheid mee naar huis kan nemen dan een willekeurig groot gezelschap, waarbij bovendien er rekening mee moet worden gehouden dat, als je te maken hebt met een stelletje kwajongens, dat je nu eenmaal geen lezing kunt houden over esoterische grootheden, dat gaat niet.

En op grond daarvan zou ik u dus willen zeggen: wees tevreden met wat er is. Dat is het verstandigste. Wat er komen kan dat komt, en deze Orde wordt groter. U zult ook nog wel eens een tijd meemaken dat deze zaal zo vol is regelmatig, dat men uit louter nood naar een grotere zaal gaat kijken en dat ook die weer vol komt, dat zult u meemaken, maar dan moet u niet denken dat dit door middel van kunst en vliegwerk bereikt kan worden. Uiteindelijk, met enkele psychische effecten, nietwaar, en een fysisch avondje ertussendoor zouden we heel veel kunnen bereiken, maar we zouden niet kunnen bereiken dat er één mens meer met een beter inzicht van zijn eigen wezen en het doel van zijn bestaan naar huis zou gaan dan op het ogenblik. En vandaar dat we aan deze uiteindelijk prettiger, eenvoudiger en minder kracht vergende wijze van werken toch wel de voorkeur geven. Begrijpelijk?

Vraag: Ik wilde u eens vragen? hoe bekijkt u dit? "En de zaligheid komt uit de Joden", wat toch ook in de Bijbel geschreven staat.

Spreker: Waar staat dat?

Reactie: Dat zou zodanig zijn dat ze eenmaal het middelpunt van de aarde worden en dat de omringende staten bij hen in de leer gaan, om die staten ook naar hun leer te handhaven.

Spreker: In welk deel van het Evangelie staat dat?

Reactie: Nu, ik zou het u op het ogenblik niet precies kunnen zeggen.

Antwoord: Het staat n.l. niet in het Evangelie, het staat in het Oude Testament, en wat in het Oude Testament staat is volgens Christus' eigen woorden voorbij. "Want hiermee breng Ik u het einde der oude wet". Ik geloof dat dit voldoende antwoord is, wat niet wegneemt - en dat voor sommigen die hier misschien denken: nu ben ik toch erg blij dat de Joden eens een klap op hun kop gekregen hebben - dat de Joden het zout der aarde zijn, en dan zeg ik uitdrukkelijk niet "de Israelis", maar ik zeg "de Joden", en daar bedoel ik mee die Joden die de oude aristocratie van hun volk in geestelijk denken en beleven hebben weten te bewaren, door alle vervolging heen, en die er zijn, want deze zijn vaak juist door de vervolging die hun ras heeft doorgemaakt meer waard dan de Christenen. Zij zijn ondanks hun Jodendom zelfs betere Christenen dan de Christenen, maar ik wil niet zeggen dat percentsgewijze dit is uit te drukken, want dan kunnen er honderd Joden zijn, dan zal er misschien één bij zitten die een werkelijke Jood is. En u weet: om brood te maken heb je een paar dingen nodig, je hebt nodig n.l. zuurdesem of gist, je hebt zout nodig, je hebt water nodig en je hebt graan nodig. Het water komt van de hemelen, het graan komt uit de aarde, de zuurdesem dat weet uzelf, dat zijn de Christenen en het zout dat zijn de Joden. Ze zijn allen nodig om op deze aarde een zuivere bewustwording mogelijk te maken. Nu, dan heb ik dat ook nog even ertussendoor gegooid, nu weet u tenminste zo'n beetje hoe ik daarover denk.

Vraag: Hoe denkt u over dat boek: de Meesters van het Verre Oosten?

Antwoord: Nu zou ik u natuurlijk kunnen zeggen: "kijkt u na, we hebben er ongeveer 25 keer op geantwoord", maar dat zou erg onbeleefd zijn. Er is hier iemand naast mij die denkt dat n.l. op het ogenblik. Maar ik zal het u wel vertellen. Waar wijsheid in de beschouwingen zit, is de voorstellingswijze zodanig overdreven dat gesproken kan worden van een raamvertelling, waarin enkele zeer grote waarheden naar voren worden gebracht. Ik geloof dat dit duidelijk genoeg is. Neemt u dus vooral niet alles wat erin staat voor waarheid aan, want dan moet u "1001 Nacht" ook geloven. Toch zit in "1001 Nacht" een diepe zin, en hetzelfde kunnen we zeggen van "de Meesters van het Verre Oosten", want er staan waarheden in en beschouwingen die niet zo snel ergens anders gevonden worden. Ik hoop dat dit voldoende is.

Vraag: Die z.g. uitlatingen van Jezus?

Antwoord: Oh ja., maar er staan meer dingen in. Denkt u bv. eens - een ogenblikje, hoor, ik ken het boek niet precies uit mijn hoofd, ik zal eventjes refereren - ja, denkt u bv. aan het ogenblik dat ze door het vuur gaan. Zij die de vrees niet kennen gaan door het vuur en het vuur raakt hen niet, maar degenen die erbij zijn die moeten erg voorzichtig zijn dat ze niet verbranden, die moeten door de anderen beschermd worden. Waarom? Omdat ze de angst kennen. En zo staan er meer voorbeelden in die, indien u ze symbolisch wilt interpreteren, buitengewoon waardevol zijn, maar die, indien u ze als werkelijkheid beschouwt, vaak het overdrevene benaderen, zo niet overtreffen.

Vraag: Is dat waar dat Jezus daar verscheidene keren verschenen is?

Antwoord: Jezus verschijnt overal op de wereld waar drie of meer in Zijn naam aanwezig zijn. Dat staat in het evangelie.

Vraag: Ja, maar is het dan zichtbaar gemanifesteerd?

Antwoord: Als men in een stemming is en een begaafdheid heeft, waardoor men deze zichtbaarheid van hem kan zien, zal Hij zeer zeker ook zichtbaar aanwezig zijn.

Vraag: Hoe denkt u over het woord van Jezus "Zo gij niet wedergeboren wordt, gij zult het Koninkrijk Gods niet zien".

Antwoord: Ja, maar "indien ge Mij volgt zult ge de tweede dood niet sterven". Schijnbaar in tegenspraak, in werkelijkheid in overeenstemming, want "gij moet wedergeboren worden" dat betekent niet dat u opnieuw op de wereld moet komen, een reïncarnatie, maar dat betekent alleen dat u geestelijk wedergeboren moet worden, dat u als kind Gods de wereld moet betreden, waarbij u dus alle andere banden achter u laat.

Dat komt ook duidelijk naar voren uit de wijze waarop Hij bv. de rijke jongeling antwoord geeft, nietwaar, "geef uw goederen aan de armen, verlaat uw vrouw, kinderen, vader en moeder en volg Mij". Daar staat het zeer duidelijk in: wie dat doet wordt wedergeboren, want die kent nog maar één Vader, God. Begrijpt u? En zo heeft Hij dit bedoeld, en Hij heeft daar uitdrukkelijk bij gestipuleerd zelfs, nietwaar, wanneer men wedergeboren wordt, dat men dan

ook inderdaad het Koninkrijk zal kunnen beërven indien men Zijn weg volgt, en daarom past die tweede spreuk die ik aanhaalde, er zo mooi bij, want zij stelt vast dat men niet meer sterven zal, ofwel dat het voortdurende levensbewustzijn het uwe is, want sterven is de overgang van de ene bewustzijnsfeer naar de andere. Men zal zich dan voortdurend bewust zijn, en wel op het hoogste plan. Ja, dat was er even bij, hoor, dat krijgt u zo toe. Ik hoop dat het voldoende is.

Vraag: Mag ik nog even terugkomen op dat boek: "Meesters van het Verre Oosten"? Heeft de schrijver zelf in Tibet dit meegemaakt, of heeft hij dit uit geschriften die al veel langer bekend waren?

Antwoord: Nu, het boek zelf is een bewerking van geschriften die ten dele origineel waren.

Vraag: Zijn die geschriften door hem opgetekend of heeft hij die uit.....

Antwoord: Nee, die geschriften waren niet door hem opgetekend. Er waren enkele bladen bij aan de hand van vertellingen die hij gehoord heeft in San Francisco, en hij heeft het hele geval in zijn tuin uitgewerkt. Er zitten verder inspiratieve elementen in, waar absoluut geen enkel document voorlag maar hij de verbinding zo geschreven heeft. Verder was er sprake van twee oude dagboeken.

Reactie: Dank u wel.

Spreker: Tot uw dienst.

Vraag: Kunt u mij ook zeggen: is het Roomse geloof inderdaad het oudste geloof? In de Bijbel, als je daar iets over Jezus leest, die verkondigde daar de leer van Zijn Vader en er werd nooit gezegd: nu moet je Rooms worden. Wanneer je met iemand in debat treedt, dan is het altijd: nu ja, het Roomse geloof dat is het oudste geloof, dus m.a.w. houd nu maar je mond, want daar weet je sowieso niets van.

Antwoord: Nu, dan had u rustig kunnen zeggen: het oudste geloof is het Christelijk geloof, want men geloofde allang aan Christus en aan Jezus' zending als zodanig op deze wereld voordat er sprake was van Petrus die de steenrots was, en voordat Petrus de eerste paus was, toen liep het ook nog wel een hele tijd, want hij is als paus nooit erkend geworden in de werkelijke geschiedenis, maar hij had een stuk of vijf concurrenten.

Reactie: Dat zegt u nu wel, maar de katholieken die zeggen het toch maar en die blijven dat toch maar rustig volhouden.

Antwoord: Ja, natuurlijk, laat ze rustig hun gang gaan.

Reactie: Die wensen niet anders te leren.

Antwoord: Kijkt u eens, per slot van rekening, u kent de geschiedenis van Tijn Uilenspiegel. Die zou een ezel leren lezen. Hij gooide wat haver tussen de bladen van een boek en het beest zei: "ia" en omdat er niets anders opstond klopte het. De geestelijke kracht die de Roomse kerk geeft aan haar gelovigen, maakt het haar mogelijk om slechts zeer weinig van de haar bekende feiten aan de openbaarheid prijs te geven. De voeding die geestelijk gegeven wordt is dan voldoende om de gelovigen de letters te doen herhalen die op de bladen van de kerkelijke geschiedenis staan. En u weet dat elke kerkelijke, of vaderlandse of wereldgeschiedenis uiteindelijk niet anders is dan de leugen van vandaag over dat wat gisteren gebeurd zou kunnen zijn.

Reactie: Maar er zijn toch maar hele knappe koppen, mensen die ontzettend veel geleerd hebben, die dat toch ook maar inderdaad aannemen.

Antwoord: Inderdaad.

Vraag: Waar halen ze dat dan uit, waar leren ze dat dan uit?

Antwoord: Uit boeken.

Vraag: Waar staat dat dan?

Antwoord: Nou, dat zal ik u precies vertellen. Dat leren ze uit boeken en oude handschriften. Maar die oude boeken en handschriften die ze bestuderen zijn uit de aard van de zaak, daar vroeger het schrijven zeer weinig voorkwam, over het algemeen van Christelijke aard. Het

enige wat ons nog aan overgeleverde Romeinse geschriften blijft in deze tijd is over het algemeen van zodanige structuur dat men daar aan het Christendom heel weinig aandacht heeft gegeven, de Romeinse geschiedschrijvers die spreken niet over Jezus, dat was niet van belang, want het was maar zo'n heel klein profeetje, weet u? Dus het enige wat over het Christendom schrijft zijn de Christenen zelf. Nu ja, en een Christen zelf, en vooral een dan reeds onder Rome staand Christen, kan toch niet anders doen dan accepteren dat wat Rome zegt juist is. Maar wanneer dezezelfde Christenen zich de moeite zouden geven de minuten van het Concilie van Trente na te gaan, dan zouden ze daar toch wel het inzicht kunnen verwerven dat in die vroege dagen van de kerk, ook over de suprematie van Rome en zelfs over de uitverkorenheid van een Roomse of van een Rooms-Katholieke-Kerk getwijfeld is, dat men daarom zelfs verschillenden heeft uitgestoten.

Dat bv. verschillende ketters in die tijd juist, zich afgescheiden hebben, dat dit later weer is gebeurd, een volledig verzet tegen de suprematie. Bovendien, wie zegt u dat wanneer Petrus de steenrots is, waar staat het dan dat zijn opvolgers dit ook zijn? Nee, het staat nergens maar dat impliceert men daaruit. Maar dat is een kwestie van menselijke interpretatie. En het eigenaardige is, wanneer een mens begint een feit te interpreteren en hij wil deze interpretatie niet laten schieten, omdat die voor hem veel betekent, dan krijg je hem er toch niet toe om wat anders te zeggen.

Reactie: Ja, maar wat doet dat er nu toe?

Antwoord: Juist, dus waarom zou u er over strijden?

Reactie: Ik wil helemaal niet strijden daarover, maar ik vind het zo vreemd ...

Antwoord: Nu ja, als u er niet over wilt strijden dan is er maar één ding, dan zegt u: nu ja, u kunt misschien gelijk hebben maar ik voor mij ik kan me daar niet in inleven, punt.

Reactie: Nou, ik zeg maar niks.

Antwoord: Nou, dat is heel verstandig. Maar mag ik u eens wat zeggen? U zit nu speciaal over de Roomsen, maar neem me niet kwalijk, als u gaat naar de Protestanten dan hoort u ze kankeren over de hoer van Rome, ofschoon nergens geschreven staat dat wat de katholieke kerk doet, kwaad is. En als u naar de P.v.d.A. gaat dan vertellen ze u dat niets zo erg is als dat erg conservatief Christelijk-Historische. En als u naar de Labor Party gaat dan kennen ze niets erger dan een Tory, weet u. En zo kunnen we verder gaan. Het is niet de kerk of de werkelijke waarheid daarvan, het is zelfs niet de geschiedenis of de geschiedkundige waarheid daarvan, maar het is alleen de wijze waarop de mensen dit zelf zien en geloven. En geloof is een kwestie van het innerlijke wezen waar uiterlijke feiten niets aan kunnen veranderen, want men gelooft vaak tegen de verdrukking in en tegen de feiten in. Dus ik geloof dat ik het antwoord ook wel duidelijk genoeg gesteld heb.

Reactie: Wij hadden zo-even een gesprek. In ons medium zijn dat eigenlijk negatieven of positieven, of zou je zeggen passieve of actieve wezens in het algemeen, ik bedoel het innerlijke wezen.

Antwoord: Nou, het innerlijke wezen is meestal passief. Men kan niet zeggen negatief, maar er is in ieder geval een grote bereidheid om een ander het op te laten knappen. Het klinkt misschien niet erg vlijend voor het medium, maar dat is een feit. Laat een ander het maar doen, dan behoef ik me niet moe te maken. En dat is wel een houding die ervoor nodig is. Negatief zou het kunnen zijn, als het niet beheerst werd. Maar wij moeten dit mediumschap in dit geval positief zien, daar een absolute beheersing van het mediumschap mede in rekening moet worden getrokken. Wanneer je iets beheerst, kunnen we zeggen dat het positief is. Wanneer je er het slachtoffer van bent, zoals het ook wel gebeurt met een medium dan kun je zeggen dat het negatief is. Dat is dus een vorm die heel verschillend op kan treden. Maar je kunt wel zeggen dat praktisch elk medium een passief iemand is en niet een actief. Waarmee ik niet wil zeggen dat ze lui zijn, hoor. Nog een laatste vraag hoor.

Reactie: Er is een psychiater hier in één van onze inrichtingen en die beweert dat medium en ontsluiting van geest hetzelfde is.

Antwoord: Ach, kijkt u eens, dat wat je niet begrijpt kun je theoretisch trachten te verklaren. En natuurlijk, een psychiater die zal het werkelijk heel aardig hebben, maar dan zou ik mij afvragen: hoeveel persoonlijkheden zou u door dit medium gehoord hebben? Nu, laten we dat

nu eens heel laag stellen: ons gezelschap, met het totaal aantal wel eens doorkomende sprekers, ligt op het ogenblik op een 90, daar reken ik niet bij de helpende inspiratoren. Dan zouden we kunnen zeggen dat er 20 van regelmatig naar voren komen, dat betekent dus dat de geest in 20 partjes valt, die ieder hun eigen ontwikkeling en hun eigen kennis hebben en eigen zienswijzen. Nou, in dat geval zou ik zeggen tegen de psychiater dat hij met alle geweld moet proberen om zo'n medium te onderzoeken, dan kan hij met een hele mensenmenigte aan problemen kennismaken in één persoon. Maar ik zou willen zeggen: dit is een verklaring van de machteloze, dat is een theorie. En zolang als het alleen maar een onbewijsbare theorie is, is deze stelling even goed of even slecht als iedere andere theorie, nietwaar?

En dan kunnen we er wel achteraan voegen: laten ze gelukkig ermee zijn. Als hun dat zekerheid geeft en de kracht om beter in hun eigen werk voort te gaan, laten ze het rustig geloven, want men kan ons niet doden met een woord of met een verklaring. Men kan ons helemaal niet doden omdat we, net als u, eeuwig levende wezens zijn. Dat is maar gelukkig ook, anders zouden we al heel vaak gestorven zijn, al was het alleen maar als uitwerpsel van de boze, want zo noemt men ons ook wel eens.

Nou, mag ik u dan allemaal danken voor de prettige conversatie, maar ik moet nu toch absoluut "het schone woord" aan het woord laten, want anders wordt het te laat. Goedenavond.

HET SCHONE WOORD

Goedenavond vrienden.

Ik mag voor u gaan sluiten met "het schone woord". Ik zou voor deze avond het aantal onderwerpen willen zien tot ten hoogste 7, de onderwerpen éénwoordig uitgedrukt, de behandelingswijze naar mijn keuze.

Reactie: Beproeving - Licht - Bekering – Straling - Geluk – Rozen - Eenzaamheid

Spreker: Wanneer in de beproeving van de eenzaamheid de straling van het Licht doordringt en bewustzijn schept, komt het werkelijk geluk, de bevrijding, en gaat men als op rozen.

Is dat voor u aanvaardbaar?

Reactie: Ja.

De weg is somber, leeg en dof.
Grof zijn de stenen onder mijne voeten.
'k Word voortgejaagd,
Ik wil niet gaan,
Het is een dwang, een moeten
Dat verder jaagt
Door 's levens pijn,
En door de eenzaamheid.
Ik lijk te zijn
De een 'ge
Die leeft in ruimte of in tijd.
Ik vraag mij af: waar moet ik gaan?
Ik word zo zwaar beproefd.
De eenzaamheid heeft runen mij
In het gelaat gegroefd,
Maar ik moet verder gaan.
En eindelijk dan heb ik 't aanvaard
Dit eenzame bestaan
Zonder licht en zonder vreugd,
Dit oud zijn voor een eeuwigheid
Zonder de lach der jeugd,
Zonder het jagend bloed,
Zonder zon en zonder kracht.

En ziet, uit duister van de nacht
Wordt toegeworpen, stralend, mij
Een licht zo schoon, zo groot
Dat het is als heeft men
Een nieuwe wereld mij gegeven,
Als bood men mij een hemelrijk,
Mij, gevangene in een hel.
Ik zag de straling verder
En zag hoe 't lichtend spel
Onthulde mij
Een landschap wonderschoon.
Ik zag naar de stenen zo grof en zo zwaar,
Die pijnden zozeer mijnen voet,
Maar er lagen rozen op mijn weg,
Rozen die kleurden als bloed.
En ik heb met geluk in mijn hart mij gevraagd:
Waarheen voert mij deze weg?
Het antwoord was een verre stem:
Voorwaar, voorwaar, ik zeg u,
Nog heden zult gij met mij zijn
In Mijn Vaders huis.
En een ruisend koor zong toen een lied:
Wees welkom, pelgrim, thuis!
Verbannen is de eenzaamheid,
Gedoofd is 's duisters pijn.
Ik vond de vrede en het licht
Bij God, in 't Een'ge Zijn.
In deez' ene Werkelijkheid
Zie ik ook de beproeving weer,
Ik zie mijzelve gaan der aarde weg.
Ik zie neer op een weg die gaat
Door de waan van tijd,
En ik zie mijzelve hoe ik daar
Verlaten verder schrijd.
En ik weet de proef mij opgelegd
Heb ik nu ondergaan,
Ik heb 't examen van mijn Eeuw'ge Recht,
En zie ik naar het Kruis,
't Is door rozen ook omringd,
Het teken van mijn huis.
Mijn huis, dat ook is Vaders-Huis,
't Geluk, de Rust de Vree,
En ga ik weer in de duisternis,
Omdat een klachtenbeê
Mij heeft bereikt,
Dan zie ik voor mij steeds het Kruis
Dat toch met rozen prijkt.

Ik dank u voor uw aandacht. Goedenavond.